

*ἀποῦστεραιά ἢ. ἀπονυστεραιά Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ὕστεραιά.

Τέλος: Ὡς τὴν ἀπονυστεραιά θὰ ἰδῶ γὰρ πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς. Ὅλα θὰ τὰ πάρεις καὶ δὲ θ' ἀπομείνῃ ἐμένα τὴν ἀπονυστεραιά πρᾶμα (τίποτε).

*ἀποῦστεραίας ἐπίρρ. ἀνυστεραίας Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. *ὑστεραία θηλ. τοῦ ὕστεραῖος.

Τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους.

*ἀποῦστερινός ἐπιθ. ἀποῦστερινά τά, Κρήτ. ἀποστερ'νά Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ὕστερινός.

1) Πληθ. οὐσ., τὸ τέλος, τὰ τελευταῖα: Τ' ἀποῦστερινά τοῦ ἀνθρώπ' αὐτοῦ θέλω νὰ δῶ τὸ πῶς θὰ καταδήσῃ Κρήτ. Τ' ἀποστερ'νά του νὰ δοῦμε Μάν. 2) Ἐπιρρηματ., κατόπιν Πελοπν. (Μάν.): Ἀποστερ'νά ποῦ θὰ πᾶς - τί εἶπες - τί ἔκαμες; κττ. Ἀποστερ'νά ἤρθανε γελῶντα καὶ τραγουδῶντα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποῦστερα 1.

*ἀποῦστερ'ναίας ἐπίρρ. ἀνυστερ'ναίας Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀπονυστερ'ναίας Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. *ὑστερ'ναίας < ὕστερινός.

*Αποῦστερα 1, ὁ ἰδ.

ἀποῦστερο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ὕστερο < ὕστερος.

Τὸ τελευταῖως γινόμενον: Φρ. Ὡς ὅλο δ' ἀποῦστερο (στὸ τέλος).

ἀποφαγγρίζω ἀμάρτ. ἀπουφαγγρίζου Θεσσ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φαγγρίζω.

Γίνομαι κάτισχνος τοσοῦτον, ὥστε νὰ φαίνωνται τὰ δόντια μου.

*ἀποφαγόπουλλον τό, ἀποφαόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποφάγει, δι' ὁ ἰδ. ἀποφάει, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - πουλλόν.

Μικρὰ ποσότης ὑπολείμματος φαγητοῦ: Ἐρθεν ἡ κοσάρα κ' ἔφαεν τ' ἀποφαόπον τῇ παιδί' (ἤλθεν ἡ ὄρνιθα κτλ.)

ἀποφαγούδι τό, Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Φεν.) κ.ά. ἀπουφαγούδ' Κυδων. ἀποφασούδι Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀνδρουσ.) κ.ά. ἀπουφασούδ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποφασούδο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποφάγει, δι' ὁ ἰδ. ἀποφάει, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ούδι.

Συνήθως κατὰ πληθ., ἀποφάει 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐπῆε κ' ἤφασ ἀπὸ ὅλα τὰ πιάττα κ' ἤκαμε τὸ φαεῖ ὅλο ἀποφασούδια Κρήτ. Ἀποφασούδια τοῦ σκύλλου τοιμποῦν οἱ-δ' ὄρνιθες αὐτόθ.

ἀποφαγούρι τό, ἀμάρτ. ἀποφασούρι Ἡπ. ἀπουφασούρι Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποφάγει, δι' ὁ ἰδ. ἀποφάει, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ούρι.

Συνήθως πληθ., ἀποφάει 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Δὲν τρώου τ' ἀπουφασούρια γώ! Ἀκαρναν.

*ἀπόφαδο τό, ἀδόφαδο Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀδόφαδος ὁ, Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φάδι.

1) Τὰ περισσεύματα ἀπὸ τὰ ὑφάδια τὰ ὅποια μένουν εἰς τὸ ἀντίον. 2) Ὑπόλειμμα μαλλίου εἰς τὸ λανάρι τὸ ὅποιον χρησιμοποιεῖται εἰς παρασκευὴν χονδρῶν νήματος.

ἀποφάει τό, ἀποφάγειν Πόντ. (Κερασ.) ἀποφάγει πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.) ἀποφάει κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπουφάει βόρ. ἰδιώμ. ἀποφάγει Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀποφάειν Κύπρ. ἀποφάει Ρόδ. ἀπουφάει Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φαεῖ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὑπόλειμμα φαγητοῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Δὲν τρώω τ' ἀποφάει ἄλλου-νοῦ. Κάθισαν ἔς τὸ τραπέζι νὰ φάνε τ' ἀποφάγια. Ἀποφάγια κί ἀπόματα τοῦ δώσανε κοιν. Τ' ἀποφάει τῇ κάττας - τοῦ πεντικοῦ Τραπ. Ἐν θέλω τὸ φαεῖν σου, γιατί ἐν' ἀποφάειν Κύπρ. Συνών. ἀπογουλάρι, ἀπομεινάρι, ἀποτθαβλούκιν, ἀποφαῖδι, ἀποφαγούδι, ἀποφαγούρι.

2) Τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ Χίος: Ἀσμ.

Ἄν εἶν' ὁ μαῦρος δυνατός, πλακώνεις ἔς τὴν θανή της κί ἂν εἶν' ὁ μαῦρος ἀχαμνός, πλακώνεις ἔς τ' ἀποφάγια. Συνών. ἀποφαῖσις.

*ἀποφαῖδι τό, ἀπουφαῖδι Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποφάει καὶ τῆς καταλ. - ἰδι.

*Αποφάει 1, ὁ ἰδ.

*ἀποφαῖζω, ἀποφάζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φαῖζω.

Τελειώνω τὴν παροχὴν τροφῆς εἰς τινα.

ἀποφαίνομαι σύνηθ. ἀποφαίνουμαι Πελοπν. (Βούρ-βουρ. Μάν.) ἀπουφαίνουμι σύνηθ. βόρ. ἰδιώμ. ἀποφαίνομαι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁρ.) Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. κ.ά. ἀποφαίνουμι Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μετοχ. ἀποφανόμενος Ρόδ. Τὸ ἀρχ. ἀποφαίνουμαι.

1) Γίνομαι φανερός, φανερώνομαι, ἀποδεικνύομαι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁρ.) Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κύπρ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Ρόδ. Σκόπ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Σύμ. Σῦρ. Χίος κ.ά.: Ὅλα τὰ καταχώνησαν καὶ δὲν ἀποφάνηκαν διόλου Θήρ. Νὰ μὴν ἀποφανῇς πῶς τὸ ξέρεις Μῆλ. Δὲ θέλω ν' ἀποφανῶ Χίος Βάζει τοῖς ἄλλοι κί αὐτὸς δὲν ἀποφαίνεται Σῦρ. Μὴν ἀποφανῇς πῶς σοῦ τόχω λεῖμένο (εἰπωμένο) Ἀπύρανθ. Αὐτὸς κάτ' τ' δ'λεῖά τ' χουρὶς ν' ἀπουφαίνεται Ἡπ. Αὐτοῦδ' ποτε δὲν ἀπουφαίνεται μὴ ποῖο κόμμα εἶναι Σκόπ. Θυμώνει, μὰ δὲν ἀποφαίνεται Κονίστρ.

β) Κατὰ γ' πρόσωπ., γίνεται αἰσθητόν, κάμνει ἐντύ-πωσιν σύνηθ.: Δὲ μοῦ ἀποφάνηκε ἡ ἀρρώστια - ὁ δρόμος - τὸ ἔξοδο κττ. σύνηθ. Ξοδεύου, μὰ δὲ μοῦ ἀποφαίνεται Ὁρ. Δὲ σ' ἀποφαίνεται ὅσα σταφύλια καὶ νὰ φάς, ἔχει τ' ἀμπέλι Βούρβουρ. Σὰν πάρης λίγο σιτάρι δὲ θ' ἀποφανῇ Σῦρ. Ὅσο νὰ ῥθῃς ἀπὸ τὰ ξένα δὲ θὰ μᾶς ἀποφανῇ ὁ καιρὸς Ἀθῆν. Δὲ μ' ἀπουφάν'κιν πῶς πέρασα Μακεδ. Δὲν ἀπουφαίνεται (ἐπὶ ἐλαττώματος) αὐτόθ. || Φρ. Δὲ μοῦ ἀποφαίνεται (δὲ μὲ νοιάζει) Μάν. γ) Τριτοπροσώπως, γίνεται μετα-βολὴ σκέψεως, γνώμης πολλαχ.: Ἐφυγε καὶ πάλι τοῦ ἀποφάνηκε πολλαχ. || Φρ. Δὲ μ' ἀποφαίνεται μὲ σένα (σὲ ἀνα-γνωρίζω ὡς ὑπαίτιον τῶν γενομένων) Ἀνδρ. 2) Κάμνω ἐπίδειξιν, ἐπιδεικνύομαι Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Σκόπ. κ.ά.: Κάμε ν' ἀποφανῇς κ' ἐσὺ σὰν ἄνθρωπος Θήρ. Ἐνα φουστανάκι θὰ ράψω νὰ τὸ βάλω ν' ἀποφανῶ δὲ καὶ ὡς τὸ ἄμο Ἀπύρανθ. Βάνι σήμερα τὰ ρούχα σ' τὰ καλὰ ν' ἀπου-φανῇς κί σὺ Σκόπ. Μετοχ. ἀποφανόμενος = ὁ ἔχων εὐπρό-σωπον παράστασιν, ὡραῖον ἐξωτερικὸν Ρόδ.: Ἀποφανό-μενον παλληκάρι. Παρὰ Γερμ. ἀποφανόμενος = μεγαλοπρε-πής. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. 8,8,13 «τὸ μέντοι τὰ ἱππικὰ μανθάνειν καὶ μελετᾶν ἀπέσβηκε διὰ τὸ μὴ εἶναι ὅπου ἂν ἀποφαινόμενοι εὐδοκίμοιεν». Συνών.

